

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝ. ΤΑΙ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ

ΧΡΟΝΙΑ Α'. — ΦΥΛΛΟ 2.

20 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΗ 1925

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2

“ΝΕΙΟΤΗ,,

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ

ΧΡΟΝΙΑ 1

ΦΥΛΛΟ 2

ΑΘΗΝΑ 20 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ 1925

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΥΛΗΣ 83

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Χρονιάτικη Δραχ.	30.—
Ἐξάμηνη »	17.—
Τρίμηνη »	8,50

ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Δολλ. 2—Α. Α. 0, 42]—
Φραγ. Γ. 25

Σ αὐτὸ τὸ φύλλο γράφου

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ
ΚΛΕΩΝ ΕΛΠΙΔΑΣ
ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ
ΑΡΓΗΣ ΛΟΡΕΝΤΗΣ
ΣΩΤΟΣ ΓΑΡΔΕΝΗΣ
ΤΟΝΙΟ
ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ
ΠΕΛΟΣ ΚΑΤΣΕΛΗΣ
ΑΚΙΣ ΜΙΡΑΝΑΣ
Ν. ΚΕΠΕΤΖΗΣ
Κ-ς—Κ-ς
ΚΑΤΙΝΑ ΜΠΑ-Ι-ΛΑ
Ν. ΜΑΝΕΝΤΗΣ
Η ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
κι' ἄλλοι

Σκέψα τοῦ διευρηγᾶτου μας Δ. ΠΑΓΙΔΑ
Φοιτητικὴ κίνησι.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Κώστας Βαμβακάς γεννήθηκε στὰ Βούρλα^α τῆς Σιύφης τὸ 1906. Σπούδασε στὴν ἐκκ. « Ἀναπαύοσιον Σχ^ο λῆ » καὶ ἔπειτα στὴ Σιύφην.

Ἐξέτερον ἀπ' τὴν καταστροφὴν τῆς Η. τριόδου τοῦ ἤθεε στὴν θύνα ὅπου καὶ μένει. Προσφάνηκε τὸ 1924 δημοσίεψε τραγούδια σὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ ἀνθολογίαις μετὰ τὸ ὄνομά του καὶ μετὰ τὸ ψευδώνυμο « Σιύφης Χοιροκόλλος » ἔχει ἔτοιμα γιὰ ἐκδόσιν δύο σειρὰς ποιημάτων μετὰ τὸν τίτλον « ΡΩΔΟΣΤΕΦΑΝΑ » καὶ « ΦΕΓΓΟΒΟΛΙΕΣ » καὶ ἄλλ.η μιά διηγημάτων μετὰ τὸν τίτλον « ΣΑΝ ΗΜΟΥΝ ΕΦΗΒΟΣ »

Σημ. Ἡ Φωτογραφία τοῦ κ. Βαμβακάμης παραχωρήθημε εὐγενικά ἀπ' τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη μας κ. Ν. Τουτουνηζάκη.

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Μέρα νύχτα μέσα σ' ένα τετράγωνο πληχτικό κελί. Ήψηλά υπάρχει ένα παράθυρο, που πρέπει ν' ανεβάσης τὸ σκαμνὶ ἀπάνω στὰ δύο ξύλα πού ἀποτελοῦν τὸ κρεβάτι, βαλμένα πάνω σὲ δύο σιδερένια στρίποδα καὶ ν' ἀναιβῆς ἐπάνω στὸ σκαμνὶ γιὰ νὰ δῆς τί νομίζεις (;) τὰ κεραμύδια τῆς σκοπιᾶς τοῦ δεσμοφύλακα!

Βαριέμαι καὶ ὅμως διαρκῶς εἶμαι ξαπλωμένος πάνω στὶς δύο κουβέρτες πού ἀπλωσα στὶς σανίδες τοῦ δῆθεν κρεβατιοῦ μου καὶ βλέπω τὸ ταβάνι πού δὲν εἶνε τοῦλάχιστον ξύλινο νὰ μετρῶ τούς βόζους καὶ τὰ καρφιᾶ. Μὰ εἶνε χτιστὸ, σουδατισμένο, κίτρινο, ὄχρα, ἄχ, τί ἀσκημο χρῶμα . . . .

Πολλὲς ὥρες μὲνω σκυμένος πάνω στὴ παληὰ πόρτα καὶ προσπαθῶ νὰ ξεδιαλύνω τὰ ὀνόματα κείνων πού ἀπὸ χρόνια τώρα πέρασαν ἀπὸ δῶ μέσα καὶ ἀφήσανε κάτι ἀπ' τὸν ἑαυτὸ τους στὴ παληὰ ξύλινη πόρτα, μὰ τὰ ὀνόματα τὰ πῆρε διαστικὸ τὸ χέρι τοῦ χρόνου καὶ δὲν μένουνε παρὰ ἀκατάληπτες συλαβές, ἀκριβῶς ὅπως μένουνε στὴ θύμησή μας ἀκατάληπτες, οἱ εἰκόνες τῶν περασμένων . . .

Τυρνῶ—στὸ γαλάζιο φόντο τ' οὐρανοῦ—μὰ τὰ ἀξεσκόνηστα τζάμια τὸν λερώνουνε καὶ οἱ παχιὲς κηλίδες τῆς μπογιᾶς προβάλλουνε σὰ βρωμερὰ ζῶα στὸν ξεπλυμένο θόλο.

Ὁ ἥλιος δὲν μέ βλέπει συχνὰ—γι' αὐτὸ τὸν ἀποθύμησα—καὶ σκοτεινιάζει τόσο νωρὴς ἔδῳ. . . .

Κάποτε προσπαθῶ νὰ διαβάσω μὰ τὰ γράμματα χοροπηδοῦν, τρέχουν, ταξιδεύουν, καὶ ἡ σκέψη μου μαζὶ τους καὶ νάμαι!, μακρὰ!, ὅπου θελήσω!

Χθὲς ταξίδεψα στὴ Νορβηγία. Ἄ! εἶνε ὥραιο τὸ ταξεῖδι ὡς τὴ Νορβηγία. Συνήγησα καὶ τὴν βασιλησσο τοῦ Σαβῶ καὶ . . . τὴ χαιρέτησα κιόλας!

Ἵστερα εἶμουνα σ' ἕνα τραῖνο, σ' ἕνα δαιμονισμένο τραῖνο πού ἔτρεχε πάνω στὰ βουνά τῆς Ἰσπανίας, ἦταν χιόνια τριγύρω, καὶ ἤθρα μέσα πὰ νομίζεις (;) τῆ—Γυναίκα καὶ τὸ Νευρόσπαστο—τοῦ Λουῖς.

* *

Εἶχα ἕνα μπουκαλάκι μυρωδικὸ μὰ μοῦ σώθηκε. Τί καλὸς φίλος, εἶνε ἕνα μπουκαλάκι μυρωδικὸ, μὰ γρήγορα ξατμίζεται καὶ φεύγει . . . (ἀκριβῶς ὡς τὸν ἔρωτα!)

Ἀλήθεια, μὴ νομίζεται πὼς δὲν ἔχω φίλους, ἔχω πολλοὺς . . . .

Ἐνα κερί! τί μεγάλος φίλος εἶνε ἕνα κερί!!!!

Σηκώνεσαι σιγανὰ τὴ νύχτα—τί κρῦο θεέ μου—σηκώνεσαι σιγανὰ τὴ νύχτα, καὶ ψάχνεις κάτω ἀπ' τὸ ξύλινο κρεβάτι γυρεύοντας το. Κάποτε τὸ βρίσκεις—τί χαρὰ—τὸ πέρνεις σιγὰ—σιγὰ καὶ τὸ βάζεις πάνω στὸ σκαμνὶ (τὸ ἔχω κολήσει πάνω σ' ἕνα μικρὸ κομάτι μάρμαρο γιὰ καντηλιέρι) ψάχνεις κατόπι κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι γιὰ τὰ σπέρτα—ἄλλος φίλος κι' αὐτὸς—τὰ βρίσκεις, ὕστερα θγάζεις ἕνα, στυλώνεις καλὰ τὸ ἀφτί σου μῆπως ἀκούς κανέναν κρότο, ... καὶ τὸ ἀνάβεις. Ἄνάβεις καὶ τὸ κερί. Τί εὐτυχία.

Ὄξω—βουερά μουγκάει τὸν στοιχειὼν ἢ πάλῃ—τί μὲ νοιάζει ἄς χαλάτῃ ὁ κόσμος. Τί εὐχάριστο πρᾶμα τὸ φῶς, Θεέ μου τί πολυτέλεια ὅμως καὶ τὸ κερί! . . . . Ποιὸς ἄλλος ἔχει ἕνα κερί! εἶμαι πλούσιος, πλούσιος!

Σηκώνομαι καὶ τρέχω πρὸς τὴν πόρτα. Ἀπὸ κάποια χαραμίδα φαίνονται οἱ πόρτες τῶν ἄλλων κελιῶν, μὰ . . . ὅλες,—τίς σκεπάζουν τὰ λάβαρα τῆς νύχτας—ναί, εἶμαι μόνος! μὰ ἔχω φῶς τί, εὐτυχία!!! . . .

Ἐχω κι' ἄλλους φίλους. Κι' ἕνας: τὸ τσιγάρο.

Εἶναι ἡ ὥρα περασμένη. Κρυώνω μέσα στὶς κουβέρτες. Διψῶ. Θέλω νὰ πιῶ νερὸ μὰ διαριέμαι νὰ δγάλω τὸ χέρι μου ὄξω, κι' ἔπειτα θὰ εἶνε παγωμένο.

Μὰ ξαφνικὰ πετάγομε ἀπάνω. Τὸ τσιγάρο! βρίσκω τὸ κρυμένο πακέτο κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου.

Ἀνάβω ἕνα σπέρτο. Στὸ ξαφνικὸ φῶς πού γενιέται ὁρμοῦν τρομαγμένα τὰ σκοτάδια καὶ φεύγουν, ἴσως νὰ τρόμαξαν κι' ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ τριξίμο τοῦ σπέρτου πάνω στὸ κουτί. (ἔδῳ ἔλα τὰ πράγματα τρομάζουν.) Τόσο εὐκόλα! τί εὐκόλα πού τρομάζουν Τρομάζουν πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ μὲνα ὅσῃ ἀκούω τὰ δῆματα τοῦ δεσμοφύλακα!

Ἀνάβω τὸ τσιγάρο. Τὸ σπέρτο σβύνει διαγράφοντας ἕνα ὥραιο τόξο στὸ καμαρίνι. Τὰ σκοτάδια ἀναθαροῦν καὶ μὲ κυκλώνουν. Τώρα τὰ θέλω. Θέλω νὰ μεσφίξουν στὸ πληχτικὸ ἀγκάλιασμά τους.

Ρουφῶ μιά φορά, τί γλυκεῖα πικράδα τὸ στόμα μου πικρίζει ἀλοιώτικα, ἴσως πού δὲν ξέρω καλά—καλὰ νὰ καπνίσω καὶ χαλῶ τὸ τσιγάρο μὲ τὸ σάλιο. Ρουφῶ κι' ἄλλη φορά ρουφῶ βαθεῖα καὶ κρατῶ μέσα μου πολλὴν ὥρα τὸν καπνὸ. Ζαλίζομαι. . . . .

Νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ στριφογυρνᾷ μὲς στὸ σκοτάδι, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι κάποιος ἀστέρι στὸ σκοτεινὸ ἀχανές καὶ στριφογυρνῶ γρήγορα—γρήγορα γύρω ἀπὸ κάποιον ἀφανῆ ἥλιο, γύρω ἀπ' τὸ πεπωμένο μου. . . . . κι' ἄλλη ρουφιξιά βαθεῖα κι' ἄλλη κι' ἄλλη.

Τὸ μικρὸ φωτεινὸ φῶς τοῦ τσιγάρου τί λέγω. Ἄ! ναί τὸ μικρὸ ρου-

μπίνι του δαχτυλιδιού μου. . . . . Όχι, τό κόκκινο στόμα του τσιγά-
ρου ανεδοκατεβαίνει άπαλά σχίζοντας σαν νυστέρι τό σκοτάδι!

Τ' αγαπώ αυτό τό κόκκινο στόμα. . . . . πόσο τ' αγαπώ, θέλω γά
φιλήσω αυτή τή κόκκινη πληγή, μά πως κάθει, τί όμωρα που κάθει, ξα
ναρουφώ. Κοντέβει νά τελειώσει. . . . . Τό κρατώ για στερνή φορά
στό στόμα. . . . . πόση ώρα τό κρατώ. . . . . κι' εγώ δέν ξέρω, θά
μ' άρεσε νά τό κρατούσα παντοτεινά. . . . . Τι γλυκά ζεσταίνει. . . .
αυτή ή φλόγα..... είνε σχεδόν κολυμένη. Πάνου στα χείλη μου...τι
γλυκά ζεσταίνει....

Μά ξαφνικά άκουμπά τό χείλη μου. . . . . κήχα!. . . . .

Τό πετώ: Είνε ή τελευταία μου βόλτα γύρω άπ' τόν ήλιο. . . . .
τι ώραία καμπύλη που διέγραψε. . . . .

Ανατριχιάζω. . . . . φοβομαι τό σκοτάδι. Ζαλιζομαι πολύ,
δέν βλέπω τίποτα τίποτα, τίποτα. . . . . ανασταίνω βαθεία βαθεία. . . .
κοιμούμαι.

Κ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΕΘΥΣΙΑ

Πώς θέλω με τίς φούχτες μου νά σέ κερνώ τό νάμα
της ήδονής, που ξεπετιέτ' άπ' όλο το κορμί μου

Πώς θέλω μπρός στα μάτια σου ν' αστραφεί κάποιο θάμα,
λάγνα νά σβιέται άργά, άπαλά, για μιá στιγμή ή πνοή μου...

Σε μέθυσο έταξα θεό—και δέν ξεχνάω τό τάμα.
κάποια θυσία σκοτεινή, τήν πρώτην στη ζωή μου
και νά παραδοθώ στερνά σ' άτέλειωτο ένα κλόμα
και ν' άντηχοΐν στη σιγαλιά μουντοί, βραχνοί οί λυγμοί μου..

Όταν τόν ύπνο τό βαθύ του καθενός κάποια βραδιά
θέ νά ταραξουν όνειρα και πόθοι σαρκικοί,
έλα και χτύπησε άπαλά τή νειρευτή Σου θύρα...

Μπιτζάμες έχω όλόμαυρες κι' ή κλίνη μου βαλανιδια
Παχιά χαλιά κι' οί τοίχοι μου βουβοί είναι πιστικοί.

Κάτι άπό τ' άξετίμητο κι' άγνό κορμί Σου πήρα!

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΚΑΠΟΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Μες στην όγρη θαμπάδα των ματιών
πασίχαρο διαβαίνει όξω τό δειλι
μά είνε βαρύ τό βούϊσμα των άφτιών
και μιá γλωμάδα έσκέπασε τό χείλη.

Πά στο λευκό κρεβάτι μιá ψυχή
πιό όχρόλευκη κι' άπ' τίς στερνές σου άχτίδες
ήλιε, διαβαίνει άπόψε σκεφτική
μπρός στη νυχτιά που πρώτος συ την είδες.

Κι' είναι των δένδρων τό θρουΐσμα δειλό,
που σιγανά άπ' τό παραθύρι μπαίνει
και είνε σαν χάδι θλιβερό μά και άπαλό
στην άρωστη ψυχη τήν πικραμμένη.

Μες στο γαλάζιο φόντο τ' ουρανού
κάποιο πουλάκι πέταξε κι' έχάθη
κι' ήταν σαν σκέψη γρήγορη του νοΐ
άπό κάποιας φιλικής καρδιάς τά βάρη.

Έξω άς πλακώνη άπόψε ή σκοτεινια
κι' άς ξαπλωθή ή νυχτιά που όλα τά ζώνει
Μου φτάνει μιá σου σκέψη μοναχά
περνούν οί πόνοι.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΤ ΑΜΑΡΤΩΛΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ...

ΠΗΡΕ μιὰ καρέκλα, τὴν ἔβαλε μπρῶς του κι' ἀπάνω της στῆριξε τὰ πόδια του. Ἐπειτα ζάρωσε ἀκόμα περισσότερο πάνω στοῦ κάθισμά του ἀκούμπισε τὸν ἄγκωνά του στοῦ τραπέζι κ' ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴ παλάμη τοῦ χεριοῦ του. Κάποιες ζῶρες ἀβλακώσανε τὸ κούτελό του, σημάδι πῶς κάποια σοβαρὴ σκέψη πέραγε μέσ' ἀπαφτό. Κοίταγε κατὰ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πού τὴν ὦρα κείνη στεκότανε τόσο φρόνιμα σὰ νὰ φοβότανε τὰ μούτρα τοῦ κατσουφιασμένου οὐρανοῦ. Τί τὰ θέτε ὅμως ὁ Μιχάλης κοίταγε ἀλλοῦ : κοίταγε μέσα στοῦ μυαλό του.

Κάπια λαφοῦα προοῦλα πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Σαρωνικοῦ τὴν δεχότανε μὲ φαριστία πάνω στοῦ κούτελό του πού ἔκαιγε. Κἀνα δυὸ σιγανά χτυπήματα πού δέχτηκε στὸν ὦμο τὸν κάνανε νὰ κοιτάξει πίσω του παραξενεμένος. Ἐνας ἄντρας πάνω κάτω τριάντα ἢ ἑξήντα πέντε χρονῶνε στεκόταν ὀλόρθος χαμογελώντας.

— Γεῖά σου Μιχάλη, κάτι σκεφτικό σὲ βλέπω.

— Ὁχι, ἀλλὰ ναι, ὁ καιρὸς εἶνε ὁμορφος κέπειτα εἶχα μιὰ κούραση. Κἀτσε.

Ὁ Ἀλέξης πῆρε κι' ἀπὸ τὸς μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε πλάι του. Εἶταν ἄνθρωπος μέτριου ἀναστήματος. Τὸ μουστάκι του ὀλότελα ξυρισμένο, τὰ μάτια του ὀλοστρόγγυλα καὶ πεταγμένα πρὸς τὰ ὄξω ὅπως καὶ τὰ χεῖλια του. Ἡ θολὰδα τῶν ματιῶν του ἔδειχνε πῶς θάταν ἔκφυλος ἄνθρωπος. Ἐκανε τὸ δημοσιογράφος· μὰ κείνος εἶταν ἕνας κομπογιαννίτης δημοσιογράφος. Πρόσταζε τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρει ἕνα καφέ γλυκὸ κ' ὕστερα εἶπε ξαναμένος.

— Πανάθεμα τὸ γονιὸ αὐτουνοῦ τοῦ Μάνου. Ἀκούε, ἀκούε μωρὲ Μιχάλη νὰ πᾶει νὰ μὲ συκοφαντήσει σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ νὰ μοῦ πάρει τὴ θέση. Ἄ, τὸν παληῖ ἄνθρωπο, πού θὰ μοῦ τὰ πᾶει, καὶ κοίταξε κατὰματα τὸν φίλο του τὸ Μιχάλη σὰ νάθελε νὰ δεῖ ποιὰ ἐντύπωση ἄφισαν τὰ λόγια του. Μὰ ὁ Μιχάλης στεκόταν ὀλοένα ἀφηρημένος μὴ δίνοντας οὔτε μιὰ στάλα προσοχὴ στὴς κουβέντες τοῦ φίλου του Ἀλέξη.

Μιὰ κυρία ντυμένη στὰ μαῦρα κάθισε δέκα βήματα πρὸ πέρα ἀπ' αὐτούς. Ὁ δημοσιογράφος εἶχε φουρκιστεῖ. Ρούφιξε ὡς τὸν πάτο τὸν καφέ του, ἔτριξε τὴν καρέκλα του, ἔβηξε λίγο κέπειτα εἶπε εἰρωνικά:

— Τὰ καρὰδια σου πέρασαν ὄξω, ρὲ Μιχάλη :

Ἐκεῖνος συνῆρθε. Ἐκανε νὰ πᾶει κάτι καὶ πάλι στάθηκε. Σὲ λίγο μίλησε.

— Τί νὰ σοῦ πῶ φίλε μου Ἀλέξη. Ἐρεῖς ἐσὺ. Ὑπάρχουνε κάποιες στιγμὲς πού φέρνει κανεὶς στοῦ νοῦ του χίλια δυὸ πράματα περασμένα. Ἐ τότε νιώθει κάποια φαριστία καὶ κοιτάει πῶς νὰ τὴ διατηρήσει πιότερο. Κάτι τέτιο συνέβηγε καὶ σὲ μένα πρὸ ὀλίγου. Θυμῆθηκα ἕνα περιστατικὸ, ἕνα κομμάτι τῆς περασμένης ζωῆς μου. Πᾶνε τώρα ἔξη ὀλάκκαιρα χρόνια πού εἰμωνα κληδοῦχος στὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο. Εἶταν οἱ μέρες πού ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρας μου κατέβηκε στὸν τάφο. Κακιὲς μέρες. Μιὰ θλίψη μὲ κύκλωνε γιὰ κάμποσο διάστημα. Μοῦ κόστισε ἀπὸ τὸς ὀ θάνατος. Ναι, τὸ θράδυ κείνο εἶχε πιάσει ἕνα διαβολεμένο κρῦο . . . Τὰ τραῖνα πέρασαν τὸνα κατόπι τοῦ ἄλλου μὲ γρηγοράδα σφαιρας. Ἐβλεπα κάθε τόσο νὰ περνᾶει μπρῶς ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἕνας ὀλάκκαιρος κόσμος, παραδομένος στὰ κέφια ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ ὀδηγοῦ. Ἐχω στοῦ νοῦ μου ἀκόμα τὴν γιαλὰδα τῶν σιδηρῶν γραμμῶνε. Τὰ χωράφια εἶτανε καταπράσινα, καὶ μόνο ὁ ἠλιος δύνοντας τάντυνε μένα ὀνειρόδικο χρῶμα. Πάνω σαφτὴ τὴν ὦρα λαβαίνω εἰδοποίηση πῶς κάπιο τραῖνο ἔπαθε βλάβη κι' ἔπρεπε νὰ σταματήσω τὴν ἄλλη ἀμαξοστοιχεῖα προλαβαίνοντας ἔτσι δυστύχημα. Σήκωσα τὸ κατὰλληλο σινιᾶλο. Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τὸ τραῖνο στενάζοντας στεκόταν μπροστὰ στοῦ καμαρίνι μου. Σὲ λίγο πρόβαλαν στὴς πόρτες τῶν θαγониῶν τ' ἀνήσυχα κεφάλια τῶν ἐπιβατῶν. Διάφορες ὑποθέσεις γενήθησαν. Οἱ εἰσπράχτορες ὀρήκαν τὸν μπελὰ τους. Τὸ κρῦο ὀλο καὶ δυνάμωνε ὅσο θράδιαζε. Ἡ ἀνυπομονησία ὀστόσο μεγάλωνε.

Τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου βούιζαν. Τὰ πρῶτα φῶτα κατὰ τὸ μέρος τῆς Ἀθήνας φάνηκαν. Ἀπὸ ἕνα φουγάρο ἔβγαίνε μιὰ ῥόδινη φλόγα. Ἀρχισα νὰ διασκεδάζω κάπως τὴν μονοτονία μου παρακολουθῶντας τὴς κομικὲς κινήσεις τῶν ἐπιβατῶνε. Καὶ γελοῦσα, ὀλο γελοῦσα. Δὲ ξέρεις πόσο μοῦ φαινόταν γελοῖο. Στὸ βαγόνι πού δρισκόταν ἀντύκρι στοῦ καμαρίνι μου καὶ στὴν ἀνοιχτὴ του πόρτα, πρόβαλε μιὰ γυναῖκα μ' ἀνοιχτὰ ροῦχα καὶ μὲ δαμένα χεῖλια. Τὰ μάτια της ὀμως εἶταν ὀπέροχα. Κ' ἔτσι ἀπ' τὴ στιγμὴ πού τὴν ἀντιλήφτηκα κοιτοῦσα μονάχα ἀπτήνε. Φαινόταν πῶς ἡ ἀδιαντροπία μου ἀπτή δὲν τὴν στενοχωροῦσε καθόλου. Κεῖνοδὲ πού ἔκανε τὴν πιότερη ἐντύπωση εἶταν πῶς ἡ ἀγνωστη ἀπτή γυναῖκα δὲν ξεκολοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸπάνα μου. Ἀρχισανὰ ἐνδι-αφέρομαι. Ἀπὸ τὸ πού λὲς φίλε μου δάσταξε σχεδὸν μιὰμιση ὦρα ἔταν τέλος ἡ γραμμὴ λεφτερόθηκε καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Μὰ ὅσο τὸ τραῖνο ἀπομακρυνόταν ξεχώριζα τὸ γλυκὸ πρόσωπὸ της νᾶναι στραμένο πρὸς τὸ μέρος μου μέχρι πού χάθηκε. Διάφορες σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Εἶχε νυχτώσει. . . .

Επιτέλους κάθε μέρα και στην ίδια ακριβώς ώρα έβλεπα το γυναίκιο αυτό κεφαλάκι να μου βίγνει μιὰ ματιά, μιὰ γογγύρη ματιά, και τὸ τραίνο πέρανε σαν ἀστραπή. Ἀρχισα να γίνουμαι σκεπτικός Ἡ ἀγνωστή γυναίκα ἀπασχολούσε τὸ νοῦ μου ἀπ' τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ. Ἐπερίμενα σὰ μιὰ ἐφτυχία τὴν ὥρα τοῦ τραίνου ποὺ θάταν μέσα. Τὴς νύχτες ἔμενα ἀγρυπνος. Ἐβλεπα τὴς μέρες να περνᾶν ἀπραχτες και μέσα μου ὁ πόθος θέριαζε. Ἦθελα να δώσω ἕνα τέλος. Ὅλες τὴς ὥρες ἔκανα διαφόρους ὑπολογισμούς. Τὴς ὥρες ποὺ αὐτὴ διάβαινε ἐγὼ δὲν μπορούσα νᾶμαι ἐφκαιρός. Εἶχα γίνει νευρικός. Εἴμουνα παλαδὸς ἀπὸ τὴ λύσσα μου ὅταν μιὰ μέρα ἀπὸ ἀπροσεξία μου δὲν κανόνισα τὴς γραμμὲς και παρὰ λίγο να γίνει σύγκρουση. Ἐ, ἀπὸ ἐφτασε για να με πετάξουν ἀπ' τὴ θέση μου. Κιόμως δὲλυπήθηκα καθόλου. Ἴσως γιατί μου δινόταν ἡ ἐφκαιρία να γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴ γυναίκα ποὺ τόσο ἀπότομα τάραξε τὴ γαλήνη τὴς ζωῆς μου. Καὶ να, τᾶλλο βράδυ παραφυλάω στὸ σταθμὸ. Πόση χαρὰ, πόση χαρὰ σαν τὴν εἶδα να περνᾶει πλάι μου. Τὴ χαϊρέτησα και μοῦ ἀνταπόδωκε τὸν χαϊρετισμὸ. Τὴ πλησίασα, ἔκανα να τὴς πῶ κάτι μὰ κείνη με πρόλαβε. — Ὅχι τώρα, μοῦ εἶπε ἔλατε ἀργότερα. Τὸ βράδυ σὰς περιμένω, και ψιθύρισε μιὰ διέφθυση. Ὁ, φίλε μου Ἀλέξη εἴμουνα γιομάτος ἐφτυχία. Μετρούσα τὰ λεπτὰ τὴς ὥρας ποὺ περνοῦσαν. Ἐπιτέλους ἐπῆγα. Τὸσπῆρι εἶταν ἰσόγειοι Ἐκεῖνη εἶταν ἐκεῖ. Φορούσε μιὰ γαλάζια ρόμπα με κοντὰ μαγκίκια και μπόλινο ντεκολιέ. Με παρακάλεσε να καθίσω. Εἶταν τόσο καλὴ . . . Φαντάσου να μοῦ πάρει τὸ καλτὸ να στρώσει τραπέζι και να μοῦ πει να φᾶμε μαζί. Ἐγὼ πιά τᾶχα χαμένα. Δὲν ἤξερα τί να πῶ. Τὴ κοιτούσα και τὴς κουβέντιαζα για πράματα ἀνοστα. Κιόμως ἕνα χαμόγελο ζωγραφίζοταν πάντα στὸ πρόσωπό τὴς. Τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ πιετὸ εἶταν βαρὺ. Εἰφνου σηκώθηκε, με πήρε ἀπὸ τὸ χέρι και περάσαμε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο τὸ δάθος εἶχε ἕνα κρεβάτι, ἕνα καναπέ, ἕνα λαβομάνο και λίγο κάντρα. Με καθήσε στὸ καναπέ κ' ἔπειτα πετώντας τὴ γαλάζια ρόμπα τὴς και μένοντας μένα λαφριὸ φῶρεμα καθήσε στὰ γονατὰ μου, πήρε στὰ χέργια τὴς τὸ κεφάλι μου και μοῖπε σιγανά:

— Πῶς σε λένε;

— Μιχάλη, εἶπα.

Στριμόχτηκε πάνω στὸ στήθος μου

— Φίλησέ με Μιχάλη μου, ἔλα ἀγκάλιασέ με.

Πετάχτηκα ὀλόρθος. Εἶχα ἀνάψει. Τὰ μοῦτρα μου καίγανε. Τὴν πέρνω στὰ χέρια μου λυγωμένη καθῶ, εἶταν και τὴν ξαπλώνω στὸ κρεβάτι. Γδύνουμαι γρήγορα και πέφτω πλάι τὴς. Πετώντας τὸ σακάκι μου ἡ λάμπα ἔσδυσε.

Ἀρχισα πιά να χάνω τὴς σωματικὲς μου δυνάμεις, ὅταν μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι ἐνιωσα κάτι να μοῦ σφίγγει τὸ λαιμὸ. Στὸ κίνδυνο πῶς θάπεφτα σαν κουρέλι ἀχρηστο, συγκέντρωσα ἕλες τὴς δυνάμεις ποὺ μοῦ ἀπομένανε και παλέβοντας ζητοῦσα να λεπτρωθῶ ἀπ' τὸν ἐπίμονο χαλκὰ ποὺ σώνει και καλὰ ἤθελε να μοῦ πάρει τὴ ζωὴ. Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς ἡ γυναίκα ποὺ πρωτύτερα μοῦ χάρισε τόσες δυνάτες ἡδονές, εἶταν τρελὴ. Σήκωσα τὸ χέρι μου κ' ἔδωσα μιὰ γροθιά. Μιὰ φωνὴ πόνου ἔτρεξε στὸ σκοτάδι κ' ἔφτσε ἀιστάνθηκα τὸ λαιμὸ μου λέφτερο. Πήδηξα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι και διαστικὰ ἀναψα ἕνα κερὶ ποὺ βρέθηκε πάνω στὸ τραπέζι. Τὰ μαλλιά μου ἀκατάστατα, μισόγυμνος ξεσκισμένος. Ἐκεῖνη ὀλόγυμνη, ζαρωμένη πάνω στὸ κρεβάτι, κρατοῦσε με τὰ χέργια τὴς τὸ μαγουλὸ τὴς. Ἐκεῖ φαίνεται τὴ δρῆκε ἡ γροθιά μου. Τὸ κερὶ μόλις φῶτιζε τὴν κάμαρα. Εἰφνικὰ φαντάστηκα μιὰ ἀισχρὴ εἰκόνα κ' ἀμέσως μοῦρθε ἡ πεθυμιά να τὴ σκοτώσω.

Ἐνα κλάμα ἀδιάκοπο ποῦδγαῖνε μεσ' ἀπ' τὰ στήθια τὴς μοῦκοψε τὴ φῶρα. Δὲν ξέρω τ' εἶταν ἐκεῖνο ποὺ μέκανε να τὴ λυπηθῶ. Πῆρα τὰ ρουχα μου κιᾶρχισα να ντύνομαι διαστημώντας.

— Μὴ διαστημάς Μιχάλη, εἶπε κλαίγοντας.

Λυπήσου με. Στάσου, μὴ φύγεις. Μὴ φύγεις πριν μ' ἀκούσεις. Και πῶς ἤθελα να σε πνίξω. Δὲν ξέρεις πόση χαρὰ θὰ μοῦκανε ἀπτὸ. Μὴ ζαρώνεις τὰ μοῦτρα σου ἔτσι. Λέω τὴν ἀλήθεια. Ὁ θάνατος σου θάταν ἐφτυχία για μένα. Γιατί; Ἐ λοιπὸν ἀκου: Σαν εἴμουνα κορίτσι, σὰ ζούσα κοντὰ στὴ γρηὰ μητέρα μου, ἦρθε ἕνας ἀντρας σαν και σενα. Μοῦ μίλησε τόσο παράξενα! Μοῦ ὑποσχέθηκε μιὰ ὁμορφη ζωὴ. Μοῦ ζωγράφισε κάποιες εἰκόνας τόσο ζωντανές ἔτσι ποὺ τὸν ἀφησα να μοῦ κλέψει τὴν καρδιά μαζί με τὴν ἀγνότητα τοῦ κορμιοῦ μου. Ἀκοῦσε και τὴν ἀγνότητα τοῦ κορμιοῦ μου. Κιόμως εἶτανε τόσο καλὸς . . . Ἄ, Μιχάλη πῶς ἤθελα να σε πνίξω! Τὴ καλὸ θὰ μοῦκανε ἀπτὸ. Γιατί τοῦ μοιάζεις τόσο. Ποιὸς στὸ τέλος διάολος σ' ἔφερε μπροστὰ μου. Τὴ φταίω πάλι ἐγὼ;

Σταμάτησε. Ἡ φωνὴ τὴς ἄρχισε να τρέμει. Τὸ ἀρρωσιτάρικο φῶς τοῦ κεριοῦ ἔδινε ἕνα γλυκὸ χρῶμα στὸ ὀλόγυμνο κορμι τὴς. Τὰ στήθια τὴς ἀνεδοκατέβαιναν, τὰ πόδια τὴς τᾶχε ζαρωμένα. Ἐγὼ γύριζα σὰ μεθυσμένος μέσα στὴ κάμαρα.

Σὲ λίγο σκορπίστηκε ἕνα γέλιο διαπεραστικὸ τόσο ποὺ ἀνατρίχιασα. Γελοῦσε . . . Ἐανάπε:

— Ἀπτὸς λοιπὸν ὁ ἀνθρωπος ξέρεις τ' ἔκανε. . .

Βρισκόμουνα σὲ μιὰ κατάσταση τρόμου. Τὰ λόγια τὴς γυναίκας ἀπτὴς τᾶνοιωθα σὰ σφαίρες. Πῆρα τὸ καπέλο μου στὰ χέργια κ' ἔπειτα φώναξα:

—*Όχι δὲν θέλω νὰ μάθω ἄλλα, ὄχι, ὄχι, ...
καὶ ὀγῆκα ὄξω τρέχοντας.
Εἶχε ἓνα κρύο κ' ἓνα σκοτάδι!

..... ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ

*Ελα, κι' ἱερουργικά τὸν πόνο ἢ νύχτα μᾶς ἀγιάζει
μὲ τὸ μυστικισμόν της.
Τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία-λὲς ὄνειρον-ἀπόψε ἀναγαλλιάζει
μὲ τὸν ἀνασασμόν της.

Ριγοῦν τᾶστέρια, ὡς ἂν κι' αὐτὰ τὸν πόνο μας νὰ νιώ-
[θουν,

σχυροῦν ἀγάλι, ἱερατικά

*Πό πάνω μας, καὶ μὲ τὸ φῶς φωτοστεφάνια κλώθουν
γιὰ μᾶς χλωμά, μαρτυρικά.

Σπαράσσει ὁ πόνος μας πνιχτὰ τὰ χλωμασμένα χεῖλη,
ὡσὰν νεογέννητο πουλί

Στὸ χέρι ἐνὸς παιδιοῦ... Μαυτὸς ὁ σπαραγμὸς ὦ φίλη
εἶναι γλυκὺς, χωρὶς χολή.

Μὴ σὲ ἀπελπίζει ὁ πόνος μας, γιατί εἶναι αὐτὸς θε-
[ός μας,

κι ἀκόμα ἢ ἀγάπη κ' ἢ ζωῆ.

*Ὅσο βαθειὰ τὸ νιώθουμε, τόσο πλαταίνει ἐντὸς μας
ὡς σὲ ὄνειρου ἔκταση ἢ ψυχῆ.

ΑΡΓΗΣ ΛΟΡΕΝΤΗΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ—ΣΜΙΞΗ

Τοῦ φίλου Μανώλη Ἀντωνάρα

Τὸ δρόμο πὸν χαράξαμεν οἱ δύο μας
Μὲ κάποιον πόθο θενα τὸν διαβοῦμε
Ὅμοιο τραγούδι θενα τραγουδοῦμε
Στὸ δρόμο πὸν χαράξαμεν οἱ δύο μας.

Κι' ἂν ζηλοφθόνες Μοῖρες τὸ θελήσουν
—Κι' ἂν εἶναι μαῦρο-ὠϊμέ-τὸ ριζικό μας—
Στὸ δρόμο πὸν χαράξαμεν οἱ δύο μας
Νὰ μᾶς χωρίσουν.

Αἶ πάρε τότε Σὺ τὴ χουσοστρότα
Τοῦ Ὁραίου τοῦ Καλοῦ καὶ γὰ μὴν ἄλλη
Μιὰν ἄλλην ὁμοια ἀτέλειωτη μεγάλη
—Μὴν κλαῖς ψυχὴ μου τὸ λιγμό σου κράτα—

Στὸν ἴδιο δρόμο πὸν θὰ χωριστοῦμε
*Ἀπὸ σορζόκο γιὰ τὸ μαῖστράλι
Μιὰ μέρα θ' ἀνταμώσομε καὶ πάλι
Τῆς σμίξης τὸ τραγούδι γιὰ νὰ ποῦμε.

Νίκος Τουτουτζάκης

καὶ
ἓνα ἓνα σκουλακι

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Πάλι την νύχτα απόψε θά θαμπώσουνε τὰ τζάμια
Στὴ χειμωνιάτικη σαλίτσα μὲ τ' ὄχρα τὰ φῶτα,
Κι' ἡ φλόγα μεσ' τὸ τζάνι, σὰν παραμυθῆνια λάμια,
Θά τρομοσβύνη ξεπαιχνικά κι' ἀλλόκοτα ὅπως προῖα.

* * *
Ἡ γάτα πλάι θά σοχαλίξη μὲ ρυθμὸ κι' ἀνία
Σὰν παληρολόγο χρόνια πολλά λησμονημένο
Καὶ τὸ πορτραῖτο σου σὰν δακρυσμένη Παναγία
Θά μὲ κυττάξη ἐκστατικά μὲ γέλοιο πικραμένο.

* * *
Κι' ὡς θάντηχῆ καὶ σὴν πόρτα, θά σκιρτάει ἡ ψυχὴ μου,
Χαρούμενη, καθὼς διὰν ἐρχόσονται τὰ βράδια
Γαὶ χτύπαρες δειλά. Μὰ ἡ θέση σου θά μένη ἄδεια

* * *
Ἄλλοίμονο γιὰ πάντα ἀγγελικὴ ψυχὴ ἀγαθὴ μου,
Ἐνῶ ἡ φωτιά θά σβύνη ἀθόρυβα ὅπως σὺ στὸ τζάνι
Κι' ἡ πόρτα ἀδιάκοπα θά τρίξη ἀπ' τὰ ρουπνο σαράκι.
ΣΩΤΟΣ ΓΑΡΔΕΝΗΣ

ΠΡΩΤΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Σ' ἂν τὴ χλωμὴ Σελήνη μοιάζεις...
Στητὴ λευκοφόρα ὀλόξανθη παρθένᾳ ἀδιάφορη περῶς διαβαίνεις
ἢ Πανάλευκη θεωρῶ σου θέλγητρον γέλω μου σκορπάει
καὶ τὴ ψυχὴ μου ἀργά ἀργά ἀπ' τὸ βαρὺ τὸ λήθαργο ξυπνάει.

—Γιατί ἀπόψε χαρούμενο γιὰ μένα τὸ δεῖλι σβύνι;
γιατί τὰ πάντα γέλω μου χαρούμενα γελοῦνε; Ἰαυτὴ ἀκόμα ἡ Σε-
[λήνη;

Γιατί τὰ μ'ονμπουκένια χεῖλῃ της ἀνοιξαν σὰν ρόδο
στὴν ἀγνήθῃ δρο... ἔ γέλοιο ἐλπιδοφορο...
ΜΑΗΣ. 1924

Ἡμερολόγιον νεορασθένικοϋ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Κεῖνη τὴ μέρα τοῦ Μάρη! ἔνοιωθα τὸν ἑαυτὸ μου καλύτερα,
κάτι ποῦ μοῦ πλάκωνε τὸ στήθος εἶχε φύγη πιά καὶ μιὰ ἐξαι-
ρετικὴ καλὴ διάθεσι μοῦκανε νὰ εἶμαι χαρούμενος σὰν παιδά-
κι, χωρὶς νὰ ξέρω το γιατί. Βγῆκα ἔξω ἀπ' τὸ φρεσκοασβεστο-
μένο χωριάτικο σπίτι καὶ τράβηξα γιὰ τὸ συνηθισμένο μου,
περίπατο.

Εἶχε βρέξει ἀπὸ νωρὶς. Τὸ χῶμα ποτισμένο, μοσκοβο-
λοῦσε δροσιᾶ. Τὰ φύλλα ξεπλυμένα ἀντανακλοῦσαν λαμπρὸς.
ὀλοπράσινες εἰς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Πῆρα τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ δάσος Ἐκεῖ ὅλα ἦταν χαρού-
μενα, ὅλα τραγουδοῦσαν ὅλα μοσχοβολοῦσαν. Μιὰ σουσου-
ράδα, καθισμένη σ' ἓνα κ' τρόνι ὄλο σουρίζε καὶ κυνοῦσε
τὴν οὐρὰ της. Αὐτὸ μ' ἔκανε εὐχαρίστηση νὰ τὸ βλέπω κι' ἄρ-
χισα νὰ σουρίζω κι' ἐγὼ. Μὰ τί μακρὰ οὐρὰ ποῦ εἶχε! Φαν-
ταστήτε νὰ μὴ εἶχε καθόλου οὐρὰ, σὰν ἓνα αὐγὸ δέ θά μοιαζε;
Βέβαια, σὰν αὐγὸ θάμοιαζε, ἔτσι παχουλὴ ποῦ ἦταν. Περπά-
τησα ἀκόμη λίγο καὶ κάθισα ἐκεῖ στὴν ἄκρουα τοῦ δάσους, σ'
ἓνα νιοκομένο κούτσουρο. Γιὰ πολλὰς στιγμὰς τίποτα δὲ
σκεφτόμουνα, ἦταν σὰν νὰ μὴ ζοῦσα, καὶ μ' ἄρεσε τόσο πολὺ
αὐτό!.. Ἐάφνου ἓνα τρίγωνι ἔτρεξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου,
τότε σὰν νὰ γύρισε ἓνας μεγάλος τροχὸς μὲς τὸ μυαλόμου, ἄρ-
χισα νὰ σκέφτομε... νὰ σκέφτομε... θεὲ μου καὶ τί δὲ σκε-
φτόμουνα! Τὴ προσορισμένη βελάδα τοῦ δήμαρχου, τὸ καλι-
μαύκι τοῦ παπᾶ, τὴ σουρίχτρα τ' ἀστυνόμου μὲ τ' ἄσπρο κορ-
δόκι, ὅλα αὐτὰ τὰ παραμικρὰ πράγματα, ἐκεῖνη τὴ στιγμή
μοῦ κἀνανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Ὑστερα πάλι ἔλεγα, πὼς
ὁ Φάουστ ἔτρεπε γὰρ πολλὰ πολλὰ γένεια καὶ τὸ κεφάλι ξυ-
ρισμένο. Γιατί αὐτό; Δὲ ξέρω, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι πὼς ἔτσι
ἦθελα, ἔπειτα πάλι ἦθελα, μὰ καὶ τί δὲν ἦθελα! νὰ πχ νά-
μουνα ἓνα σκουλίκι ναί, ἓνα συχαμερὸ ποῦ νὰ σκουλίκι μπο-

ροῦσε νὰ τὸ θλίψη τὸ κάθε τακούνη. Χί! Χί!... Δὲν εἶναι ἀστείο αὐτό; κι' ὅμως ἔτσι τ'όθελαι. Ἔτσι πολλὰ πράματα σκεπτόμουν ὡς πὺν κουράστηκα κι' ἔκλεισα τὰ βλέφαρα.

Ἄξαφνα ἐνίωσα φιλι νὰ σέρνεται στὰ χεῖλια μου κι' ἀνοίξα τὰ μάτια. Μπροστά μου στεκότανε ἕνα ὁμορφο κορίτσι μισόγυμνο. Στὰ χέρια του κρατοῦσε δύο τρεῖς κρίνους, κι' ἄλλους πολλοὺς εἶχε πλεγμένους στὰ μαλλιά του.

—Θὰ εἶσαι ἡ νύφη τοῦ δάσους εἶπα.

Χαμογέλασεν Ἡμουν πολὺ πολὺ εὐχαριστημένος μὰ και σαστισμένος, δὲ ξέρω γιατί, ἴσως νὰ μὲ συγχίσανε ἐκεῖνα τὰ διαβολεμένα μάτια.

—Εἶσαι μόνη σου; ῥώτησα

Σήκωσε ζωνηρὰ τὰ μάτια της και κύτταξε μεσ' τὰ δικὰ μου φοβισμένα, μὰ γέλασε πάλι κι' ἄρχισε νὰ τρέξη ἀλαφρόποδη. Τότε πρόσεξα πὺν τὸ κορμί της ἦταν ῥόδινο και τὰ μαλλιά της ὀλόμαυρα. Ἐτρεξα πίσω της, μὰ σκόνταψα κι' ἔπεσα. Σηκώθηκα καταθυμωμένος, ἐκεῖνη στεκότονε μπροστά μου κι' ἔσκαγε στὰ γέλοια, τὸ στήθος της τρεμούλιαζε ἀπ' τὸ τρέξιμο τῆς ἄρπαξα μὲ βία τὰ χέρια και τὴν ἔσυρα κοντά μου, ἔπαψε νὰ γελᾷ και μὲ κύτταζε πάλι ἐκπληχτα στὰ μάτια. Ἐάφνου σκέφτηκα πὺν μπορεῖ νὰ τὴ λένε Γιούλι και εἶπα.

—Ἄκουσέ με, Γιούλι, ἔχεις τὴ νύχτα στὰ μαλλιά και τὸ φεγγάρι στὰ μάτια, τὸ στόμα σου εἶναι μιὰ φωλίτσα γιὰ φιλιὰ και τὸ στήθος σου εἶναι λευκότερο κι' ἀπ' τὸν πιὸ λευκὸ κρίνο. Θέλω νὰ πιῶ νὰ μεθύσω ἀπ' τὸ πιότη τῆς ἡδονῆς πὺν στᾶζει ἀπ' τὴ σάρκα σου. Θέλω νὰ σοῦ γεμίσω μὲ φιλιὰ τὰ μάτια σου, τὰ μαλλιά σου, τὸ κάθε λακάκι πὺν φωλιάζει ἡ ἡδονή, τὸ κορμί σου ἔλο!

Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ὥρα αὐτὴ πὺν ὁ ἥλιος σβύνει κι' ὅλα βουτιοῦνται στὸ μυστήριο τῆς σιγαλιᾶς. Θέλεις; Τὰ χόρτα μόνο θὰ νοιώσουν τὴν ἀνατριχίλα τοῦ κορμοῦ μας σὺν θὰ σπαρταροῦνε στὴν ἄσβυστη φλόγα τοῦ πάθους.

Ἔλα!... Ὑὰ σὲ κρύψω μὲσ' τὴν ἀγκαλιά μου σὺν πὺν τὸ

κογγύλι κρύβει τὸ μαργαριτάρι του, καλή μου κι' ὅλος ὁ κόσμος θάμαστε μεῖς, τίποτα δὲ θὰ ζῆ ἔξω ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μας.

Τὰ μάτια της τώρα πῆραν μιὸ ἄλλη ἔκφρασι σὺν νὰ ζωγράφιζαν ἕνα ὑπέμετρο πόθο, ἔγειρε τὸ κεφάλι της πάνω στὸ μπράτσο μου κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὸ σῶμα μου ἔτρεμε ὀλόκληρο, κι' ἡ καρδιά μου πῆγαινε νὰ σπᾶση ἀπὸ εὐτυχία Ἔσκυψα και φίλησα μὲ λαχτάρα τὰ μισάνοιχτα ἐκεῖνα χεῖλια. Τὴν ἐνίωσα νὰ σπαρταρᾷ μεσ' τὰ χέρια μου. Συρθῆκα μὲ ὡς τὴ πιὸ κοντινὴ ὄξυὰ και καθήσαμε πάνω στὴ γλῶνη. Τότε ἕνα ἀηδόνι λάλησε.

Κάποια κρυάδα ἔτρεχε στὸ κορμί μου και τὰ πόδια μου εἶχαν μουδιάσει ἀπ' τὴν ὑγρασία. Σηκώθηκα ὀρθιος και κύτταξα γύρω μου. Εἶχε σουρουπώσει πιά γιὰ καλά, ἕνα ἀμφίβολο σκοτάδι χυνώτανε παντοῦ και μὲσ' τὸ μαῦρο φόντο οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων φαινότανε σὺν νὰ πέρανε ζωή. Τὰ πεταχτάρια κούρνιασαν πιά και δὲ τσιρίζανε, ὅλα σώπαιναν, ὅλα ἡσύχαζαν, τὸ μυστήριο τῆς σιγαλιᾶς βασιλευε παντοῦ. Ἐάφνου σὺν μιὰ λεφκὴ σκιὰ νὰ κουνήθηκε μεσ' ἀπ' τὰ δέντρα. Ἐτρεξα και τῆς ἔφραξα τὸ δρόμο, ἦτανε μιὰ χωριατοπούλα γειτόνισσά μου.

Τὴ χαιρέτησα, μὰ κεινὴ τρομαγμένη σώπαινε.

—Γλυκὸ τὸ βραδάκι ἀπόψε, εἶπα.

—Ναι ὁμορφο.

—Πᾶμε εἰς τὴν ἄκρη νὰ δοῦμε τὸ φεγγάρι πὺν θὰ βγαίνει. Θέλεις;

Μὲ κύτταξε φωτεινὰ στὰ μάτια, και πήρσμε κι' οἱ δυὸ τὸ μονοπάτι.

Γιὰ μιὰ στιγμή σταθήκαμε νὰ ἔξαποστᾶσουμε. Ἄξαφνα κάτι μὺ μπηκε στὸ μυαλό:

—Θὰ εἶσαι ἡ νύφη τοῦ δάσους εἶπα.

Γέλασε μὸλη τὴ καρδιά της; ἔτσι, πὺν μ' ἔκανε νὰ θυμώσω.

Τῆς ἔσφιξα πιότερο τὰ χέρια και εἶπα :

— Ἀλήθεια εἶναι λευκὸ τὸ στῆθος σου; Μήπως ἔχει καὶ μιὰ ἐλίτσα; ναι βέβαια θάχει καὶ μιὰ ἐλίτσα, ἄφισέ με νὰ τὸ ἰδῶ.

Τράβηξε ἀπότομα τὰ χέρια της κι' ἔτρεξε.

Στάθηκα γιὰ λίγο ἀκίνητος, μὰ ἔπειτα μοῦρθε νὰ δῶ ἂν ἔχει κόκκινα σκουλαρίκια κι' ἔτρεξα πίσω της, μὰ πάλι στάθηκα. Τὶ μ' ἐνδιαφέρει; Μπορεῖ νάταν καὶ κόκκινα.

Μὲ βρούτὸ κεφάλι πῆρα τὸ πονοπάτι γιὰ τὸ χωριό. Τὸ βράδυ εἶχα πυρετό, τὴν ἄλλη μέρα δὲ θυμόμουνα τίποτε πιά. Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς πάθυνα ὑπερδιέγερσι, δὲ ξέρω. Τὸ βέβαιον ὅμως ἦταν πὼς δὲ θυμόμουνα τίποτε πιά.....

Αἰδοῦτο—Τὸ Μάη τοῦ 23.

TONIO

ΣΑΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Πάει κι' αὐτὸ, σὺν ὅλα ἔτσι ἐτελείωσε,
ἦλθε, ἓνα βράδυ, κάποιον γράμμα,—τὸ μοιραῖον
κι' ἐτέλειωσε ἢ ἀγάπη μας, κι' ἐτέλειωσε
ὅπως τελειώνει ἐδῶ σὶτὸ κόσμον

[καθ' ὄρατον.

N. MANENTHS

ΑΡΧΑΙΟΙ ΛΥΡΙΚΟΙ

ΑΙΚΑΙΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Ὅλο καὶ πέφτει ἡ βροχὴ, μὰς πλακῶδε χειμῶνας
Βαούς, καὶ τὰ τρεχούμενα νερά ἔχουν παγῶσει
Βάλε ὄψοιτ' ὅτ' ἔλας σου καὶ δώδε τὸ χειμῶνα
Κι' ὀλόγλυκον βάλε κρασί, μπόλιακα ὅτ' ἔκοντ' ἔχει
Καὶ ἔστερα τὸ μαλακὸ, τράβηξε προσκεφάλι
Κι' ἀκούμπησε ἀπάνου του μ' ἀνάδα τὸ κεφάλι.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΚΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ ΜΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ ἀγαπημένου μου Νίκου Τουτουνηζάκη

Ἀπ' τὸ βαρὺ, ποῦ σὲ κατέχει, ὕπνο ξύπνα, ψυχὴ μου,
Στὴ νύχτα αὐτὴ τὴ μεστὴ μάγια, θάματα,
Καὶ θέλησε νὰ δώσεις μου νέα ζωὴ στὴ ζωὴ μου.
καὶ νὰ στέρψουν κάνε μου τὰ κλάματα.

* *

Εἶναι καιρὸς λαχταριστὰ τὸν ξύπνον ποὺ προσμένει
Τὸν ἐδικὸ σου ἢ μαραμμένη ἢ νιότη μου
—ὦ! ξύπνα ἀπόψε μου, ψυχὴ, μόνη μου ἐσὺ ἐρωμένη
κάνε τὴν παιδικὴ μου νᾶβρω ἀγνότη μου.

* *

Θέλω νὰ φύγη ἡ σκέψη μου ἀπ' τοῦ φριχτοῦ πολέμου
τώρα τὴ δίνη ὡς τὰ ξημερώματα
Κάνε νὰ μετουσιωθεῖ, τοῦ πνεύματός μου. Θέ μου,
τὸ εἶναι μου σ' ἀνθάκια καὶ σ' ἀρώματα.

* *

Μὲ μιὰ βαθιὰ καὶ ἀπόλυτη ξύπνα τόρα ἡρεμία,
ψυχὴ μου, καὶ ἀρχήσου ἐσὺ ξεπίτηδες.
Καὶ στὰ στερνὰ πάρε—δικὴ σου ὡς κάνεις τελεστία
τὸ δρόμον ποὺ ἔχουν πάρε οἱ παρορίτηδες

ΑΚΙΣ ΜΙΡΑΝΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σ' ὄλ' ἂν τὴν λήθη ἀπλόχερα σκορπᾷ ὁ χρόνος σὺν περῶν,
 μοι ἔχα σὰς ἀξέχαστα, μικρὰ μου χρόνια, ἄφινει,
 κ' ἡ θύμησή μου πάντοτε νοσταλγικὰ σὲ εἰς γυρνᾷ
 καὶ θὰ γυρνᾷ ὡς τὴ στιγμή πού ἡ ζήση μου θὰ σβύνη.

Τὸν πόνο δὲν ἐγνώριζα· κάθε βραδεὶά καὶ κάθε αὐγὴ
 κοιμώμοννα καὶ ξύπνια, ἄ χωρὶς φροντίδα κι' ἔννοια·
 χαρὸς καὶ γέλοια—νάματα, ἴπο μὴν ἀσιτρεύτη πηγὴ
 ἀχόριαστα τὰ ἔπινα, καθάρια, κοουσταλλένια.

Κς — Κς

Ἡ ΠΟΥΛΗΤΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΝΕΞΕΔΩΝ

Μετάφρασι Κατίνας Μπαῦλα

—'Ο καιρὸς εἶναι στεγνός· πάμε μὲ τὰ πόδια, μοὺ πρότεινεν ὁ Πέτρος Λιντέρ. Δὲν κινουμὶ ἀρκετά.

Καὶ ἔδιωξε τ' ἀμάξι του. Βγαίναμε ἀπὸ τὸ ρεστοράν πού εἶχε προσκαλέσει μερικοὺς φίλους. Μᾶς βάστηξε ἀρκετὰ διηγούμενος τὶς ἀρχὲς τοῦ σταδίου του πού εἶταν δύσκολες. Εἶχα μείνει τελευταίος καί, ἐπειδὴ εἶταν στὸ κέφι δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφίση. Ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ μικρὴ ἀνθρωπίλισσα μᾶς πρόσφερε τὸ μπουκέτο τοῦς μενεξέδες τῆς μὲ διάφορα παραπονετικὰ παρακάλια. Εἶταν ἓνα κοριτσάκι κακοφτιαγμένο, κουρελιασμένο μὲ μάτια κόκκινα, μάγουλα γεμάτα φανίδες, μὲ τὴ μὴν ἀνεσηκωμένη στήν ἄκρη, τὰ μαλλιά σὺν σπάγγοι.

Ἔκανε ἓνα σκυλόκυρο πού κολλοῦσε στὸ σῶμα τῆς τὸ ψηλὸ πουκαμισάκι τῆς καὶ τὴ σκισμένη φούστα τῆς.

Μέσα στὰ τόσο ἐπιτυχημένα ποιήματα του γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ταπεινῶν

ὁ Φρανσουὰ Κουμπὲ τραγοῦδησε αὐτὰς τὶς δυστυχισμένες «πού πεθαίνουν τὸ χειμῶνα προσφέροντες τὴν ἀνοιξί».

Λυπηθήκαμε φυσικὰ τὸ φτωχὸ κοριτσάκι. Αἰστανόμαστε ἔτοιμοι γιὰ κάθε γενναιοδωρία, ἀφοῦ μάλιστα εἶχαμε καλὰ δειπνήσει. Ἀλλὰ τὶ χρειαζόταν ν' ἀνοιξομε τὰ πανωφόρια μας. Εἶναι ἓνα κίνημα βαρετὸ, δύσκολο, κοπιαστικὸ. Δὲν μπορεῖ καθ' ἓνας νὰ φανταστῇ πῶσες λεημοσύνες καταργεῖ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη. Νὰ ἓνα ζήτημα ἄξιο νὰ προσκαλέσῃ τὴ προσοχὴ τῶν στατιστικῶν. Ἄλλοτε οἱ ράφτες εὐνοοῦσαν τὴ λεημοσύνη μὲ μιὰ μικρὴ ἐξωτερικὴ τσέπη πού κρύβαμε τὰ λιανὰ. Τότε ἂν ἀρνοῦμεθα κάτι σ' ἓνα φτωχὸ εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι. Δύο δάχτυλα πού θὰ χῶναμε δικαστικὰ μέσα στὴ μικρὴ κρύπτη κι' ἀμέσως ἐλευτερονόμασε. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ ἐξωτερικὴ τσέπη δὲν εἶνε πιά τῆς μόδα; Τὴν ἀφήρεσαν. Καὶ ὁ ἀλτρουϊσμός μας δὲν φτάνει τόσο ὥστε νὰ κουμπώσομε καὶ νὰ ξεκουμπώσομε τὸ πανωφόρι ν' ἀνοιξομε καὶ νὰ κλείσομε ἓνα πορτοφόλι σκεφτήτε τί κόπος!

—Ἔνα φράγκο οἱ ὄμορφοι μενεξέδες.

Δὲν ἀρκοῦσε τὸ χρήμα χρειαζόταν ἓνα κίνημα μιὰ δλόκληρη φασαρία. Καὶ ἡ ἀνθρωπίλισσα πού δὲν εἶταν εὐγενὴς καὶ πού δὲν καταλάβαινε ἓνα τόσο ἀπλὸ πρᾶγμα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένει.

—Εἴκοσι λεπτά.

Δὲν ἔμπαινε στὴ θέσι μας καὶ δὲν σκεφτόμαστε τὴ δικιά τῆς. Κάθε παρεξήγησι προερχόταν ἀπ' αὐτοῦ.

—Μιὰ δανάρα!

Τὸ θέμα πού εἶδα τότε μὲ ξάφνισε. Ξέρω ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὸ Πέτρο Λιντέρ. Ἀποσιρέφεται κάθε ἀνησυχία, περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του πού εἶναι ἓνα εἶδος κεφαλαίου μὲ τόκους. Ἡ περιφρόνησι του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν σέρνει σὲ σημεῖο νὰ μὴ βοηθᾷ κανένα. Λοιπὸν, στάθηκε στὸ πεζοδρόμιο, ἔβγαλε τὰ γάντια γιὰ νὰ ναι πιὸ λεύτερος, ξεκούμπωσε ἐντελῶς τὸ πανωφόρι του, πῆρε τὸ πορτοφόλι, τράβηξε ἓνα λουδοβίκι καὶ τ' ἀφήσε στὸ χέρι τῆς μικροῦλας. Αὐτὴ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ γούρλωσε τὰ μάτια ἀπὸ ὠεκπληξί.

—Λοιπὸν, τῆς εἶπε, δώσε μου τὸ μπουκέτο μου.

Κατόρθωσε νὰ μιλήσῃ.

—Θέλετε ὄλο τὸ πανέρι, Κύριε;

—Ὅχι, ὄχι, μόνο ἓνα μπουκέτο. Ἐκεῖνο π' ἀγόρασα.

—Διαλέξτε, Κύριε.

Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πῶς αὐτὸ τὸ δῶρο δινόταν γιὰ τὴ φάτσα τῆς. Καμμιά ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸ. Κι' ἔταν ὁ λιτέρ πῆρε σὺν ἓνα ἀσήμαντο πρᾶγμα, τὸ πρῶτο μπουκέτο πού ἔπεσε στὰ χέρια του,

καὶ τὸ ἔχωσε στὴ σπέχη του χωρὶς νὰ φοβηθῆ πῶς θὰ τὸ στραπατοῦρει, ὅπως ἀπομακρυνόμαστε, ἢ ἀνθοπώλισσα ἀδειάζει στὰ πόδια μας τὸ πα-
νέρι, καὶ μᾶς φώναζε τρέχοντας.

— Φχαριστῶ, ἀφέντη, πάω νὰ γὰω! καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Εἶχε κερδίσει τὴ μέρα της.

Ὁ Λίντερ καταπάτησε τοὺς μενεξέδες μεγαλόπρεπα. Ὅστερα θέλησε νὰ μ' ἐμπιστευτῆ:

— Μὴ ξαφνίξεις με τὴ γεναιοδωρία μου. Εἶνε ἓνα χρέος πὸ ἐξοφλῶ.

— Ἐνα χρέος;

— Ἀκριδῶς. Ἄλλοτε μιὰ μικρὴ ἀνθοπώλισσα ἄσκημη ὅσο καὶ τούτη δῶ, μ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀποθάρρυνσι, αὐτὸ ἀξί-
ζει περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι φράγκα. Πρὸ ὀλίγου ὅταν σὰς διηγόμουν τὰ νεῖατά μου τὸ θυμήθηκα. Ἡ μικροῦλα ἐπωφελήθηκα.

Ζήτησα ἐξηγήσεις. Δὲν περίμενε νὰ τὸν παρακλιέσω.

— Εἶνε τώρα πολλὰ χρόνια. Δὲν θυμοῦμαι ἀκριδῶς πόσα. Εἶχα γράψει τὸ πρῶτο μου βιβλίον. Μὴ ζητήσεις τὸ τίτλο του. Δὲν δημοσι-
εῦτηκε ποτέ. Καὶ ὅμως, σκεφτόμουν τότε πῶς εἶταν ἓνα ἀριστούργημα. Τὸ ἀντέγραψα μόνος μου. Ἄλλως τε, δὲν εἶχα λεπτὰ γιὰ νὰ μισθώσω ἓνα κοπίστα. Ἡ οἰκογένειά μου μ' ἐγκατέλειψε στὴ ζωὴ τοῦ φιλολόγου πὸ εἶχα διαλέξει παρὰ τὴ θέλησή της. Ἡλπίζε πῶς στὸ τέλος θὰ ξανα-
γύριζα στὸ πατρικὸ σπίτι. Στὸ διάστημα πὸ συνέθετα τὸ ἔργο μου, εἶχα σχεδὸν ἐξαντλήσει τοὺς τελευταίους μου πόρους. Τὸ χειρόγραφο μου θὰ μ' ἀνοίγει ὅλες τῆς πόρτες, τῆς διασημότητος τῆς παρουσίας. Δὲν εἶχα καμμιά ἔγνοια. Τὸ παρουσίασα στὸ διευθυντῆ ἑνὸς μεγάλου περιοδικοῦ, τοῦ πιδὸ μεγάλου, μὸς τὸ ἐπέστρεψε ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ μιὰ αὐστηρὴ κριτικὴ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ εὐχίθηκα ἓνα βίαιον καὶ σκληρὸ θάνατον. Ἀργότερα μόνον, κατέλαβον τὴν ἀκρίβειαν τῶν παρατη-
ρήσεών του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πὸ χρεωστοῦσα στὸ γρήγορον διά-
βασμά του καὶ στὸ ἀπλήρωτον φιλολογικὸν μάθημά του. Μὸς ἔδωκε καιρὸν νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ τὸν καιροτόμουν. Τίποτα τὸ πιδὸ κυσικόν. Μὲ τὸ ἀγριεμένο ὕψος του μὲ ρώτησε: Πόσο χρονῶν εἶστε; — Εἴκοσι τριῶν.
— Τὰ καλὰ ρομάντωα γράφονται ἀπὸ τριαντάριδες. Θὰ γράψετε καὶ
πίστεψα πῶς μὲ κοροῖδευε. Στὰ εἴκοσι τρία χρόνια νομίζουμε τὸ τριαν-
τάρη ἀνθρώπον προχωρημένης ἡλικίας. Τότε θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι διάσημος μὲ
ἐπιδοχτῶ βιβλία, ἐπτὰ ὀχτῶ ἀριστουργήματα. Φυσικὰ. Πῆρα, λοιπόν, πα-
καταρισμένο τὸ ρομάντω μου καὶ χυύπησα ἄλλη πόρτα. Μὸς τὸ δάστη-
ξαν ἕξη μῆνας, κι' ἔπειτα μὸς τὸ ἐπέστρεψαν μὲ καλὰ λόγια:

Εἶχαν ἀνακαλύψει πολλὰς ἀρετὰς, πρώτης γραμμῆς ἀρετὰς, ἀλλὰ

μερικὰς προηγουμένως ὑποχρεώσεις παρέλυναν τὴ καλὴν τὸν διαθέσι.
Φοβήθηκα πῶς θὰ μ' ἔκαναν νὰ περιμένω πολὺ. Νὰ εὐγενικοὶ ἀνθρώ-
ποι, καὶ μὲ γούστο: Τί κρίμα ὁ οἶκος τῶν νάχη δουλειᾶ! Ὅταν ἔμεινα
μόνος στὴ καμφοῦλα μου ἀπέβηναι στὸ περίφημον δέμα μου, παρατή-
ρησα πῶς δὲν εἶχε ἀνοίγει τὸ ἰαχιστό. Ἀπευθύνθηκα γιὰ τρίτη φορὰ
σ' ἓνα περιοδικὸν μὲ μικροτέρην κυκλοφορίαν. Μὸς πρότειναν νὰ λάβω μέ-
ρος σ' ἓνα διαγωνισμόν. Ἐφυγα σκανδαλισμένος, ἔπειτα ἄρχισα νὰ
ἐπισκέψουμαι τοὺς ἐκδότας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶδον μαθήματα
γραμματικῆς, ἱστορίας γιὰτὶ εἶμαι τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας καὶ
ἐκρυβα ὅλη μου τὴ καρδίαν γιὰ τὰ πνευματικὰ ἔργα, ἰδιαίτερον τὰ δικά
μου. Δοκίμασα ἔτσι πολλὰς ἀποτυχίας, ἢ τελευταία εἶταν καὶ ἡ τα-
πεινωτικὴ: ἀρνήθηκα νὰ δημοσιέψω τὸ ἔργο μου ἀκόμα καὶ ἂν ἀνε-
λάβον τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλὰ τί εἶχα γιὰ νὰ ξοδέψω. Ἀπὸ αὐτὴ
τὴν ἐπίσκεψιν, πὸς εἶταν ἡ τελευταία μου ἐλπίδα, ἔφυγα τσακισμένος,
πληγωμένος στὴ τιλοτιμία μου πρᾶγμα τόσο ἀναγκασιὸν γιὰ νὰ ἐμ-
πνευστῆ κανεὶς. Αἰστανόμουν χωρὶς θάρρος, ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψω
τὸν ἀγῶνα, νὰ κλειστῶ στὴν ἐπαρχίαν καὶ ν' ἀφήσω τὸ μέλλον μου νὰ
διευθύνεται ἀπὸ ἄλλους. Πλανιόμουν στὴ τύχη στοὺς δρόμους, καὶ
βρέθηκα τέλος στὸ Βουλεδάρτον, μπρὸς στὸ ἴδιον ρεστωρᾶν πὸς δειπνή-
σαμε ἀπόψε. Δὲν πεινοῦσα, εἶμουν ἀπένταρος καὶ ἀπογοητευμένος.
Μιὰ ἀνθοπώλισσα ὅπως τώρα μὸς πρόσφερε τοὺς μενεξέδες της. Ἀρνή-
θηκε ἐπίμονα. Καὶ μηχανικὰ τὴν παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα. Πρὸ-
σφερε τὸ ἐμπόρεμά της, σ' ἓνα διαδάτη, ἔπειτα σ' ἄλλον, πάντα χω-
ρὶς ἐπιτυχίαν. Λίγον κατ' ὀλίγον ἐνδιαφέρθηκα γι' αὐτήν. Πόσας φορὰς
ἔπρεπε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προσφορὰν της γιὰ νὰ κερδίσῃ αὐτὴ τὴ μιὰ
δεκάρα! Κανεὶς δὲν τὴν ἀκούει! Κανεὶς δὲ στεκόταν. Βάδιζαν γρήγορα
Βιαζόταν νὰ δειπνήσουν. Ἀλλὰ ἐκείνη, μήπως εἶχε δειπνήσει; Καὶ
ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὸ πῆγαινε ἔλα της χωρὶς νὰ κουράζεται καὶ μά-
λιστὰ γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τοὺς ἀγοραστὰς. Χαμογελοῦσε καὶ προσπαθοῦσε
νὰ δώσῃ κάποιαν χάριν στὸ ἄσκημον πρόσωπὸν της, γλύκαινε τὴν δραχνια-
σγένῃ φωνὴν της. Μέτρησα τίς προσφορὰς της. Ἐβέβαιον σὲ ποῖον ἀριθμὸν
ἔφτασα:

— Τριάντα ἢ σαράντα.

— Διακόσιες πενήντα! Δὲν φαντάζονται ποτέ πόσοι ἀνθρωποὶ σκέ-
φονται νὰ σταθοῦν ν' ἀγοράσουν λουλούδια ἀπὸ μιὰ ἄσκημη φτωχὴ.
Καὶ ὅταν λέω διακόσιες πενήντα εἶναι γιὰτὶ ἐγὼ εἶμουν διακοσιοστὸς
πεντηκοστὸς πρῶτος. Τῆς ἔδωσα ἓνα φράγκον. Εἶταν κάτι περισσότερο
γιὰ μένα, σεβαστὸν ποσὸν τότε. Τὸ εἶχε κερδίσει. Δὲν εἶχα πιά ὄρεξι γιὰ
παράπον. Εἶχα πάρει ἓνα μάθημα ἐπιμονῆς. Βλέπεις πῶς δὲν τὸ ξέ-
χασα...

ΓΕΡΙΚΗ ΛΥΡΑ

Χρυσή μου λύρα, πλάσμα μου παλιό,
παράκαιρα σέ γέρασαν οί τόνοι,
κ' ἔρμο βουβό σέ κάμαν ἀργαλιό
τὸ σάβανό σου ὑφαίνοντας ἡ σκόνῃ.

Τοὺς ἴδιους πόνους τράβηξες καὶ σὺ
μὲ τὰ χεράκια ποῦλιωσαν στὸ χῶμα·
σ' ἓνα ποτῆρι ἐπίνατε κρασί,
στὸ ἴδιο τραγουδούσατε τὸ δόμα.

Μὰ ῥεῖνα φύγαν πλιά, καὶ σὺ ἐδῶ
ἔτσι ἐργαστήρι ἀπόμεινες αἰώνια,
τοῦ πόνου τους νὰ σ' ἔχουν συνοδό,
σ' ὅσους σέ βλέπουν νὰ κεντᾶς τὰ χρόνια.

Δὲ σὲ πετοῦν ἄν εἶσαι καὶ βουβή,
τραγούδια λὲς σ' αὐτὸν ποῦ σὲ κυττάει·
πουλι τοῦ φαίνεσαι μὲς τὸ κλουβί
ποῦ τοῦφυγε, κι' ἀκόμα κελαϊδάει!..

ΗΛ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Φοιτηκὸς Θεατρικὸς Ὅμιλος.
Οἱ νέοι μας καλλιτεχνᾶν

Ἡ ἀντίθεση ποὺ παρατηρήθηκε τὸ τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ στὴ φοι-
τητικῇ δράσῃ ἐνάντια πρὸς τὰ προηγούμενα χρόνια μᾶ κάμνει νὰ ρίξοιμ
βλέμμα ἐρευνητικὸν σ' αὐτὴ τὴν ὁμάδα τῶν νέων τῆ κυριώτερῃ καὶ συ-

ΗΔΙΣ ΜΑΙΡΗ ΣΑΓΙΑΝΝΟΥ

Ποῦ πρωταγωνιστεῖ στὸ ἔργον ποὺ ἀνεβάζει προσεχῶς ὁ Θ. Φ. Ο.
«Δὲν παίζουμ μὲ τὸν ἔρωτα»

στηματικώτερα ὁργανωμένη γιατί 'μὲ μιὰ καλὴ προσπάθεια μπορεῖ ν' ὁρ-
γοθεῖ κι' ἀναπτυχθῇ ἀποτελεσματικά, κάθε τι τὸ καλὸ τὸ ὄρατο καὶ
εὐγενικό.

Δυστυχώς τα μέσα που διαθέτουν είναι τόσο περιορισμένα που οι φοιτητές αναγκαστικά απλώνονται σ' ένα μικρό κύκλο δράσης με την ελπίδα πως πληρώνοντας ικανοποιητικά το περιορισμένο αυτό πλαίσιο του προσωρινού των σκοποῦ, ν' απλοθοῦν ἀργότερα σὲ μεγαλύτερους ὁρίζοντας με βαθύτερες βλέψεις.

Ἄλλὰ μ' ὅλα τὰ περιοριστικά ἀποπνιχτικά μέτρα οἱ φοιτητές μας δὲ ξεχνοῦνε τὸ μέγ-λο τους προορισμό οὔτε τῆς θέσης τῆ κυρίαρχο πού

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Διευθυντῆς τοῦ Θεατρικοῦ Φοιτητικοῦ ὀμίλου.

πρέπει νὰ κατέχουνε στὴ κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ ἀδιάκοπα δουλεύουνε γιὰ νὰ θῆμι νωγῆσουν στὸ καλύτερο τοῦς ἑαυτοῦς των, δίνοντας του περισσότερο στοιχεία, πὸν μεταχειρίζονται τὰ ὡς μέσα θὰ πετύχουν τὸ ποθούμενο τους.

Κι' ὅλες τους οἱ ξεχωρισμένες αὐτὲς ἐνέργειες ἀρχισαν τώρα τελευταία νὰ μαζεύονται συγκεντρωτικά γύρω ἀπὸ ἓνα σημεῖο—τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης—μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἐποστήριξη τοῦ ὀργανωτοῦ τῆς κ

Βαλάνση πὸν σ' αὐτὴ τὴ περίσταση σιάνθηκε ἀλήθεια καλὸς ὀδηγὸς στὸ φοιτητικὸ ζῦπνημα.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ζωὴ ἡ κίνηση ἔχ.ι καταμερισθῆ σὲ τρεῖς ὀμάδες τὴν ἐπιστημονικὴ τὴ κοινωνικὴ φιλανθρωπικὴ καὶ τὴ ψυχαγωγικὴ πὸν κάθε μιά τους χωρίζεται σὲ διάφορα τμήματα ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο πάντα πρόγραμμα.

Σὲ κάθε μας φύλλο θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μιά ἰδέα τῆς ὀλης δράσης αὐτῶν τῶν τμημάτων πὸν μερικὰ μάλιστα δουλεύουνε ἀποτελεσματικά ἀλήθειν ἀλλὰ μακρὰ ἀπὸ τὴ ρεκλάμα τῆς ἐπίδειξης

Ο «ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ»

μὲ τὸ διδάσκαλό του κ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

(Φωτογρ. κ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΙΔΗ)

Σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴ ψυχαγωγικὴ ὀμάδα καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸ φοιτητικὸ ἐρασιτεχνικὸ ὀμιλο γιὰ τὰ εὐγενικά, ἐκεῖνα παιδιά, πὸν ἀνηφόντας τὲς κοινωνικὲς παλλῆς προλήψεις τὲς ἐπάροχους δυστυχῶς γιὰ τὸ θέατρο ξεπετάχθηκαν μέσα ἀπὸ τὰ σπῆρα των μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ περιβάλλον τῆς οἰκογένειας των πάνω στῆς σκηνῆς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνωνν ἀφορμὴ εὐχαριστιῶντας μαζί καὶ τοῦς ἑαυτοῦς των νὰ ψυχαγωγῆσουν τοῦς συναδέλφους των δίνοντας τους εὐχαριστιότερες στιγμὲς ἀπὸ κείνες πὸν ὡς τώρα ἀπολάμβαναν μέσα στὰ ἀνήθικα κέντρα.

Ὁ ἐρασιτεχνικὸς αὐτὸς φοιτητικὸς ὀμιλος ἰδρύθηκε περίσιν ἀπὸ τοῦς

φοιτητές κ. Ν. Ματθαῖος (τὸν ἀρχηγὸ τῶρα τοῦ ὄμιλου), καὶ Ν. Κέπειζη μὲ τὸ μοναδικὸ μόνον σκοπὸ—καθὼς μᾶς εἶπε σὲ μιὰ συνέντευξιν ὁ κ. Ματθαίου—να δώσῃ μερικὲς εὐχάριστες σιγμῆς στοὺς φοιτητές, ἀλλὰ φέτος πού ὁ ὄμιλος ἀπέκτησε στοιχεῖα καλύτερα ἔχει πλατύτερο, ἰδανικότερο σκοπὸ πῶς δ. λ. δ να ἐμφυσιῶσι τοὺς φοιτητές μᾶς, μέσα στὲς ἀπλὲς ἐκείνες ἀλλὰ γρομῆτες ἀπ' ὁμορφιά συγκέντρωσες τὴν ἀγάπην τοῦ ὄμοιου, τοῦ καλοῦ βοηθῶντος συνάμα μὲ τὸ μικρὸ τίμημα τῆς εἰσόδου καὶ τοὺς ἀποροὺς σπουδαστές.

Ἔχει δώσει ὡς τώρα τρεῖς παραστάσεις στὴν αἴθουσα τῆς Χ. Ε. Ν. μὲ τὰ μονοπρακτικὰ ἔργα ἢ νύχτα τ' Ἀθ—Φίλιππα—«Ἐνοικιάζεται» Καρτ—Ποστ λ» καὶ τὸ «Στραντιβῆριον» πού ὅλες ξεταζόμενες μὲ τὸ σχετικὸ μέτρο τῆς κρίσεως ἐσημείωσαν ἐπιτυχία ἀφθαστο πού γι' αὐτὸ τοὺς ἀξίζει ἕνα μεγάλο μπράβο ἀφ' οὗ μάλιστα ἵτι παρουσίασαν ἦτανε δημιούργημα τῶν ἰδίων ἐαυτῶν των χωρὶς καμιά διδασκαλία πού πρέπει οἱ ἄχαιοι κριτικοὶ να τὸ λάβουν ὑπ' ὄψει τους.

Ὁ θίασος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὲς φοιτήτριες Μαίρη Σαγιάννου, Ἐφη Νομίδου, Ἐλλη Μελισάκη, Μαρία Μπίμπη, Ἐλένη Καλογλοπούλου καὶ ἀπὸ τοὺς φοιτητές Νίκο Ματθαῖο (ἡ ζωὴ καὶ ἡ ψυχὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ἐγγενικῆς καλλιτεχνικῆς ἀμιλλας) Ν. Κέπειζη, Ν. Τουτουζάκη, Γ. Νικολαΐδη, Γ. Νερούτοπούλου Πελοπ. Κατσέλη, Γεώργ. Μιχαλόπουλο, Νίκο Βουρόπουλο καὶ τὸ κ. Παγίδα (τὸ διαλεκτὸ σκηνοθέτη τοῦ θίασου).

Καὶ μ' εὐχαρίστηση πραγματικὴ ἀναλαμβάνω να ἱπῶ μερικὰ λόγια γιὰ μερικὸν ἀπὸ τοὺς γρομῆτες διόθεση καὶ τέχνη αὐτοὺς καλλιτέχνους πού στὴ μικρὴ τους ἐμφάνισιν μᾶς παρουσίασαν ξεχωριστὰ ταλέντα.

Ἡ Μαίρη Σαγιάννου στὴ δραμματικὴ σκηνὴ τοῦ κ. Β. Ἡλιάδη μὲ σὴν αἰτιηματικὴ καὶ ἀπροσποίητο τέχνην τῆς ἡμετέρας ζωῆς καὶ δύναμιν ὑπόκρισίν τῆς εἶδειε δλοφάνερα πῶς θὰ στείλῃ πραγματικὰ τὴν καμπύσια ἑλληνικὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕνα εὐχάριστο στήθεα λόφο ἀπὸ μιὰ δραματικὴ πρωταγωνίστρια, ἀν δέ θελήσῃ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέατρο. Δὲ μποροῦ βέβαια να πῶ πῶς δὲν εἶχε ἀρκετὰ ψεγάδια στὸ κακοβαλμένο της ἐκεῖνο ρόλο μὰ καὶ τὰ ψεγάδια τῆς ἐκείνητῆς ἀνύψωσαν στὴ κρίσιν μᾶς παραπάνω φανταζόμενοι τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας πού μπορούσε να ἔχη ἂν εἶχε μιὰ καλὴ διδασκαλία, πού τώρα βέβαιον τὴν ἔχει ἀπὸ τὸν ποιητὴ τὸ φιλοπόδο κ. Γ. Σημηριώτη ὁ ὁποῖος ἀνέλβε μὲ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον να διδάξῃ τὰ κατοπινα ἔργα πού θ' ἀναβιάσῃ ὁ θίασος.

Ὁ κ. Ν. Ματθαῖος ὁ ἐρασιτέχνης αὐτός πᾶν ἰδανικὸν τὸν ἔχει τὴ τέχνην τοῦ θεάτρον—ἔχει τὸ μεγάλο προτέρημα να μεταμορφώνεται σὲ κάθε ρόλο πού παίζει, ἀλλάζοντας ὄχι μόνον ροῦχα ἀλλὰ καὶ τὴ ψυχὴν, τὸν ἴδιο ἐαυτόν του μποροῦ να ἱπῶ χωρὶς να φανῶ ὑπερβολικός. Ἔτσι μὲ τὸν

ἴδιο τρόπο θάπρεπε να μιλήσω καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καλοὺς μᾶς ἐρασιτέχνους γιὰ τὸ κ. Νίκο Κέπειζη πού μόνον ἡ λέξη ἀμίμητος μπορεῖ να τὸν χαρακτηρίσῃ στοὺς κωμικοὺς ρόλους—γιὰ τὴν δίδα Ἐφη Νομίδου καὶ Ἐλλη Μελισάκη, πού φαίνονται ὅτι ἔχουν σπάνια φυσικὰ προτερήματα—ἐὰν οἱ στήλες τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, τὸ ἐπέτρεπαν.

Ὑπόσχομαι ὁμως πῶς θὰ μιλήσω καὶ γιὰ τοὺς πλατύτερος ἴστερα ἀπὸ μιὰ νέα ἐμφάνισιν των μεγαλύτερη, πού καθὼς μαθαίνω θὰ γίνῃ στὸ Ἐθνικὸν θέατρο μὲ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἀλφρέντι ντε Μισσέ «Δὲν παίζουν μὲ τὸν Ἐρωτα»

Τέλος κλίνοντας τὲς γραμμὲς αὐτὲς ἀπευθύνω σ' ὅλους τοὺς νέους αὐτοὺς εὐδυνειδίχτους καλλιτέχνους ἕνα δλόφνηο «μ π ρ ὶ β ο», καὶ εὐχαριστῶ ἀπὸ μέρος ὄλων τῶν φοιτητῶν γιὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζωὴν πού μᾶς σκόρπισαν καὶ πού θὰ μᾶς δώσουν ἀκόμη σ' ἄλλες των ἐμφάνισεις.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ Πρώτη ἀγάπη, ὡς χεῖμαρος πούχε καιρὸ κοπάσει
ξανά σὰν πρὶν, τὴν ἄδεια μου πλημύρισε καρδιά,
Κι' ὄλοι μου οἱ πόθοι πού εἶχανε τόσον καιρὸ σωπάσει
ξυπνήσαν ἀπὸ τὸν βαθύ τους ὕπνο μιὰ βραδυὰ.

Κι' ἦτανε βράδυ ἐρωτικὸ, πού τ' ἄστρα ψιθυρίζαν
Κάποια ἐρωτόλογα γλυκὰ στὸ μυρωμένο ἀέρι,
Κι' ἦταν ἐκείνη, ἀνάμεσα στὰ φύλλα πού θροῦζαν
μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι στὸ λευκὸ της χέρι!

Καὶ πέρασα, καὶ μεῖδε μὲ τὰ κασιανὰ της μάτια,
Κάτω ἀπ' τ' ἀβέβαιο καὶ γλωμὸ τὸ φῶς ἐνός φανοῦ,
μὲ μιὰ ματιὰ, πού θάρεψα πῶς στάξαν σὲ κομάτια
ἀπὸ τὸ ἐξάισιο μάγεμα, τὰ πλάτια τ' οὐρανοῦ! . . .

Ἡ πρώτη ἀγάπη ὡς χεῖμαρος πούχε καιρὸ κοπάσει
ξανά σὰν πρὶν τὴν ἄδεια μου πλημύρισε καρδιά,
Κι' ὄλοι μου οἱ πόθοι πού εἶχανε τόσον καιρὸ σωπάσει
ξυπνήσαν ἀπὸ τὸν βαθύ τους ὕπνο μιὰ βραδυὰ!

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

«ΣΚΙΤΣΑ»

ΜΑΙΡΗ ΣΑΓΙΑΝΝΟΥ

Μὲ μιὰ σκούφια στὸ κεφάλι
 ποὺ σκεπάζει καὶ τ' αὐτιά
 —σὰν γοηούλα στὸ μαγκάλι
 ποὺ σκαλίζει τὴ φωτιά—

Ἔνα πρόσωπο μεγάλο
 στρογγυλὸ καὶ παχουλὸ,
 τῆς σελήνης, δίχως ἄλλο,
 εἶν' τὸ ἴδιο τὸ ταμπλὸ.

Ντύσιμο ποὺ δὲν διαφέρει
 καὶ πολὺ ἀπ' ἀνδρικό.
 ἔχει ἀκόμα ἓνα χέρι,
 π' οὔτε νὰ τὸ δεῖς κ' εἰσὸ (!)

Μ' ἓνα τέμπρο τῆς φωνῆς
 πρώτης τάξης—μεγαλεῖο!—
 Θὰ μπορούσε τῆς σκηνῆς
 Νὰ τῆς δώσει τὸ βραβεῖο.

Ὅλη γέλοιο εἰρωνικό,
 ποὺ τὸ σύμπαν χοροῖδεύει,
 Μ' ὄλα ταῦτα καὶ γλυκὸ
 π' ὄλους μας μᾶς . . . Σαγιαν-νεύει.

ΝΙΚΟΣ ΚΕΠΕΤΖΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἄγαπητὴ «Νειότη»,

Σὲ παρακαλῶ δημοσίεψε ἀν σοὺ εἶναι δυνατό, πὼς δὲν ἔχω καμμιά
 σχέση με τοὺς καλοὺς νέους ποὺ ἀποτελοῦν τὴ συντροφιά σου. Κι' αὐτὸ
 γι' ἀποφυγὴ κάθε παραξήγησης στὸ μέλλον.

Δικὸς σου
 Νίκος Τουτουνηζακῆς

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ

Μᾶς τυχαίνει πολλὰς ὁρᾶς νὰ δίνουμε ἀπαντήσεις ὁ ἄνθρωπος
 ποὺ δὲν εἶνε ἄξιος μιᾶς τέτιας τιμῆς.

Παρουσιάζεται ὅμως πάλι ἡ περιπτωθὴ ποὺ γιόθει κανεὶς τὸν ἑαυ-
 τὸ του τόσο ἀγανακτιζόμενο γιὰ κάτι ποὺ ἄκουσε ἢ ποὺ εἶδε, καὶ ποὺ
 μὴν τὴ πειθὴ ποὺ κάνει ὅτὸν ἑαυτὸ του δὲ μπορεῖ νὰ ὁράξει ὁλόκληρα
 τὸ σῶμα του.

Στις 11 τοῦ Γενάρη ἔδοσε ὁ κ. Ν. Σιθάκης ὅτὴν αἴθουσα τῆς Πα-
 νεπιστημιακῆς λέσχης μιὰ διάλεξη με θέμα «Ἡ κοινωνιολογία καὶ ἡ
 ἐπ' αὐτῆς κριτικὴ ὡς ψεύδος».

Τὸ πρόγραμμα τῆς διάλεξης εἶταν πρὸ πλατὶ: Ἀκολουθῆσε μουδι-
 κή, τραγοῦδι, ἀπαγγελία. Δὲν θέλουσε νὰ κάνουμε κριτικὴ πάνω δὲ
 κριτικῇ Ἀπλούστατα δίνουμε μιὰ ἀπάντησιν ὁδὸς ὁ κ. Σ. ἔκρινε καλὸ
 νὰ μᾶς ἀραδιαθεῖ δὲ κείνη του τὴ διάλεξη. Καὶ πρῶτα πρῶτα ὅς κἀ-
 νοιμε γνωστὸ κ. Σ. ὅτι δὲν ἀκολουθοῦμε καθόλου τὴ σύστασίν σας ὅτι
 νὰ δαράπαντήσουν διαμέσου τοῦ τύπου ἢ κάνοντας μιαν ἄλλη διά-
 λεξη. Εἴπαμε πὼς δὲν εἶδατε ἄξιος μιᾶς τέτιας τιμῆς.

Καὶ τώρα ρωτοῦμε.

Τι μᾶς εἶπατε δὲ κείνη σας τὴ διάλεξη; Τίποτα κ. Σ. Τὴ κοίμα νὰ
 μὴ καταδεχτεῖτε νὰ καταπαύετε λουτάχιστο καὶ λίγο ἀκόμη με τὸ
 θέμα ποὺ εἶχατε ὁρίσει ὅτὸ πρόγραμμά σας; Ἀλλὰ μαντέψαμε τὸ σκο-
 πὸ τῆς διάλεξης ἐκείνης.

Θέλατε διοργανώνοντας τὴν νὰ μᾶς πείτε πὼς εἶδατε ἓνας περιόη-
 μος διηγοραφέας ἓνας ἠθικὸς κοινωνιολόγος! Μᾶς εἶπατε ὅμως καὶ
 κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τὸ λάβατε ὑπόψιν σας ἢ δὲν τὸ καταλάβατε; Μᾶς
 δεῖξατε τὸ κούφιο ἐλατήριο ποὺ ὅς ἐκείνος νὰ πείτε τὰ λόγια ἐκείνα.

Ἐκάνατε μιὰ διάλεξη κ. Σ. γιὰ νὰ πείτε κάποιον ποὺ ὅς ἔκανε μιὰ
 ὄχι κολακευτικὴ κριτικὴ, ἔχιθνα, παλινάνθρωπο καὶ μὴδὲς τις αἰσχρὸς
 λέξεις ποὺ ὅς χαρακτορίζουν αὐτὴ τὴ περιπτωθὴ.

Τὴ κοίμα ἀλήθεια νὰ μὴ ὅς γράψει ὁκαυότογος κριτικὸς ὅτι εἶδα-
 στε ἓνας Γκέρκεν, ὅπως ἄλλωστε ὅς ὀνόμαζαν τόσοι μεγάλοι κριτικοί!
 Ἀλλὰ γινίκατε ἀκόμη πρὸ γελίος κ. Σ. με τὸ νὰ μᾶς παρουσιάσετε
 ἓνα κούφιο τοῦ Δικαίου ποὺ εἶχε τὴ καλοδύνη νὰ μᾶς πεί μέδα ὅτ'
 ἄλλα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη δὲν ἔχει οὔτε πλάτος, οὔτε βάθος, οὔτε
 ὕψος!

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθεῖ κ. Σιθάκη ὅτι ἐξιδεώσατε κάπως τὴ
 διάλεξίν σας παίζοντας κατόπιν λίγο πιάνο. Συγχαρητήρια. Βλέπουμε
 πὼς εἶδατε περιδότερο μουδικὸς παρὰ κοινωνιολόγος. Σὰς τὸ χρω-
 στοῦμε χάρι. Δὲν ζήρετε πόση ἀπόια αἰδανθήκαμε ὅτι διάλεξη ἐκείνη.

ΕΜΕΙΣ ΚΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΙΜΑΣΤΕ περήφανοι που πετύχαμε του σκοπού μας αν όχι ολοκληρωτικά τουλάχιστο σε τέτιο βαθμό που να ελπίζουμε σένα καλύτερο αῦριο. Αυτό το μαρτυρούν τα ἄφτονα γράμματα που λάβαμε από πραγματικά νέους. Όλοι ἔρχονται να μᾶς σφίξουν τό χέρι φιλικῶς δίνοντας μας περισσότερο θάρρος στὸν ἀγῶνα μας. Ἡ ἱκανοποίησι αὐτῆ που δίνουμε στοὺς νέους μᾶς φανερώνει ολοκάθαρα πῶς ἡ προσπάθειά μας βρῆκε καλὴ ἀπήχηση στὰ ἄμορφα αἰσθήματα που κλείνει μέσα της ἡ νεότης. Ἄς ελπίζουμε ὅτι θὰ πηδήξουμε ὅλα τὰ ἐμπόδια που θὰ συναντήσουμε στὸ δρόμο μας. Πρὸς τὸ παρόν φχαριστοῦμε ὅλους τοὺς ὑποστηρικτῆς μας καὶ τοὺς δίνουμε τὴν τίμια ὑπόσχεση νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἐχτίμησῆς των.

ΜΕ ΟΛΕΣ δυστυχῶς τῆς καλῆς προσπάθειες νὰ παρουσιάσουμε τὸ δεύτερο φύλλο του περιοδικῶ μας κατὰ πολὺ ἀνώτερο του πρώτου δὲν κατορθώσαμε τίποτε. Κἔτσι ἀναγκασθήκαμε γιὰ νὰ μὴ καθυστερήσουμε περισσότερο τὴν ἐκδόσή μας νὰ ἐμφανιστοῦμε μὲς πάλι τίς ἀτέλειες που παρουσίασε τὸ πρώτο μας φύλλο. Ἄς μείνουν ὅμως ἡσυχοὶ οἱ φίλοι μας. Τὸ τρίτο φύλλο δὲν θὰ ἐκτυπωθεῖ στὰ τωρινὰ τυπογραφεῖα. Θὰ τὸ τυπώσουμε σένα ἀπ' τὰ καλύτερα τυπογραφεῖα του τόπου μας, ἔτσι που νὰ παρουσιαστῆ ἄρτιο ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση.

ΜΙΚΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αἰμ. Καραγεωργίν, Πειραιῶ. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ ὄς λόγια. Κ' ἐμεῖς ἀλλῶστε ἀναγνωρίζουμε τίς ἐλλείψεις του πρώτου μας φύλλου. Ἐλπίζουμε πῶς θὰ παρουσιάδουμε κάτι. Τὸ διήγημα ὄς ἡ «Μαίον» πολὺ ρομαντικόν. Γιατί; Δὲν καταλαβαίνετε καὶ δεῖτε πῶς ὄμερα τέτια ἔργα δὲν ὀτέκονται; Γράψετε καλὰ, ἀλλὰ μὴ πέφτετε τόσο παλινουμένο ὄφος. Στείλτε κανένα ἄλλο ὄς ἔργο. Ὅσον γιὰ τὴ μετὰ-φρασὴ δὲν μπορούμε νὰ τὴ δημοσιέσουμε ἀν δὲν ἔχουμε τὸ πρωτό-τυπο—Τόνιο, Ἀθήνα Τὸ ἔργο ὄς δημοσιεύεται. Νὰ μᾶς γνωσιότε τὸ ὄνομά ὄς—Χρ. Κυρούδην, Σπάρτη ἔργα δημοσιευμένα δὲν βάζουμε. **Γράμμα ὄς στέλνουμε—Φ. Στουμφοῦ,** Ἀθήνα. Εὐχαριστοῦμε. Ὅσο γιὰ τοὺς ὄσαντηροῦδες ποι τοὺς ὄνομάζον νέους ἔχετε δίκιο. Ἐμεῖς ζήτᾶμε ν' ἀναδειξοῦμε μόνο τοὺς πραγματικά νέους. Αὐτὸς εἶνε ὁ ὄκοπος μας—**Α. Μπαρτζίν, Κόρινθο.** Λάβαμε καὶ ὄς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σᾶς γράφουμε ἰδιαίτερα—**Κόντην, Μυτιλήνην.** Ἐγκρίνεται τὸ τελευταῖο τετραόστιχο ὄχι τόσο καλὸ—**Α. Μπουμπούκην, Ἀθήνα** Γιὰ τὴν ὄποστήοινη εὐχαριστοῦμε. Περιμενοῦμε ἐνεργεῖς ὄς Τὸ ποιμῶ ὄς δὲν ἔχει τέχνην—**Σ. Γαροῖνν, Ἀθήνα.** Δημοσιεύεται τὰ γραμματα ποι λάβαμε ἀπὸ τῆς 10 του μῆνος καὶ πέρα θ' ἀπαντήδουμε ὄσο ἔπαμενο φίλδλο.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΓΚΙΓΙΩΜ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 17
ΕΧΑΝΤΙ ΓΥΡΤΕΙΟΥ ΝΑΥΤΙΚΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ

GUILLIAUME

Μελετήσας ἡν Εὐρώπῃ ἀναλαρβίνει πᾶσιν πα-
ρογγελίαν παντὸς εἴδους ἀνδρῶν φορεμάτων μὲ
τελείαν καὶ ἀκριβῆ σωματομετρίαν.

ΤΑ ΚΑΛΙΓΕΡΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
ΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ
Ο Ζ. ΣΚΑΡΔΙΑΚΟΣ
ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΜΗΝ ΛΓΟΡ ΖΕΓΕ ΚΑΠΕΛΛΑ
ΠΡΙΝ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟΝ
Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟ & ΣΙΑ
ΟΠΟΥ ΘΑ ΒΡΗΤΕ
ΠΟΙΚΙΛΙΑ — ΩΜΟΡΦΙΑ
ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ — ΦΘΗΝΙΑ